

Deres ref.: 15/3432

Oslo, 19.1.2016

MiRA-Senterets høringsuttalelse – forslag til felles likestillings- og diskrimineringslov

Viser til høringsforslaget datert 19.10.2015. MiRA-Senteret takker Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet for muligheten til å komme med innspill vedrørende forslag til felles likestillings- og diskrimineringslov.

MiRA Ressurssenter for minoritetskvinner er en landsdekkende nettverksorganisasjon som har over 25 års erfaring med spørsmål knyttet til likestilling og juridiske rettigheter for kvinner og unge jenter med minoritetsbakgrunn i Norge. Senteret er partipolitisk nøytralt og har ingen tilknytning til bestemte religiøse eller etniske grupper.

MiRA-Senteret ønsker å understreke at dette er en omfattende og komplisert høring, som krever god fagkompetanse, mye ressurser og god tid til å gjennomgå alle detaljene i forslaget. Som en frivillig organisasjon med knappe ressurser og kun 2,5 faste stillinger, har MiRA-Senteret begrenset med kapasitet til å avgi utdypende høringsuttalelser på alle punkter. Mange frivillige organisasjoner som jobber på bakkeplan med viktige problemstillinger relatert til likestilling, sliter ofte med å skaffe tilstrekkelige økonomiske midler til å overleve. Omfattende høringsforslag med korte høringsfrister som ikke følger økonomisk støtte er dermed et demokratisk problem, hvor kun et begrenset utvalg grupper har ressurser og tid til å avgi slike høringsuttalelser. Det samme gjelder høringsfrister som faller på et ellers svært hektisk tidspunkt, hvor frivillig organisasjoner samtidig må overholde en rekke andre hørings-, søknads- og rapporteringsfrister.

Til tross for at hele den nye diskrimineringsloven vil ha innvirkning på minoritetskvinner liv, har vi likevel kun valgt å avgi høringsuttalelse på deler av forslaget. Vi støtter oss også til høringsuttalelsen levert av Likestillings- og diskrimineringsombudet (LDO).

Om forslaget

Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet har utsendt forslag om en felles likestillings- og diskrimineringslov på høring. Forslaget innebærer at de fire gjeldende likestillings- og diskrimineringslovene (likestillingsloven, diskrimineringsloven om etnisitet, diskriminerings- og tilgjengelighetsloven og diskrimineringsloven om seksuell orientering) erstattes av en ny, samlet likestillings- og diskrimineringslov.

Generelt om MiRA-Senterets hovedstandpunkt til ny lov

MiRA-Senteret er i utgangspunktet positive til en felles diskrimineringslov, hvor loven mot etnisk diskriminering er satt i sammenheng med kjønnsdiskriminering. Vi synes imidlertid at det er viktig å fremheve nødvendigheten av at myndighetenes arbeid mot etnisk diskriminering blir gjennomført i praksis og at problemer knyttet til etnisk diskriminering ikke blir usynliggjort i et håndhevingsapparat som er mer komplekst sammensatt enn det som eksisterer i dag. Kjønnsmessig og etnisk diskriminering kommer ofte til uttrykk på ulike måter, og problemstillingene kan ha ulik karakter. Dette bør det tas hensyn til i de sivile og strafferettslige sanksjonene.

Som en viktig forutsetning for at MiRA-Senteret skal kunne støtte en felles diskrimineringslov, bør loven i større grad bidra til å styrke minoritetskvinneres vern mot dobbel diskriminering, og inkludere familieliv og personlige forhold i lovens virkeområde. MiRA-Senteret vil samtidig understreke at den nye loven bør settes i bedre sammenheng med utlendingsloven, og at hudfarge defineres som et eget diskrimineringsgrunnlag. Vi er imidlertid positive til deler av punktene som fremkommer i forslaget, herunder en tydeliggjøring av gravide kvinners vern mot diskriminering. Likevel ser vi at lovforslaget også her unnlater å presisere et styrket vern for en spesielt sårbar gruppe av kvinner som deltar på introduksjonsprogram og andre arbeidsrettede tiltak. MiRA-Senteret er også kritiske til at formålsparagrafens spesifikke formulering om at "loven tar særlig sikte på å bedre kvinners stilling", foreslås fjernet i den nye diskrimineringsloven.

I det følgende vil MiRA-Senteret gi innspill til utvalgte punkter i lovforslaget som bør forbedres og utdypes, for at en eventuelt ny og felles diskrimineringslov skal bidra til å styrke likestilling og gi et effektivt vern mot diskriminering for alle – også minoritetskvinner.

Hvilken lov skal ha forrang?

MiRA-Senteret har i over 26 år jobbet for likestilling og mot diskriminering. I dette arbeidet har også likestilling og vern mot forskjellbehandling i utlendingsloven vært helt sentralt. Mange kvinner som oppsøker MiRA-Senteret får støtte og bistand i tilknytning til å hevde egne rettigheter i Norge. Den loven mange først stifter bekjentskap med snart etter ankomst, er utlendingsloven. MiRA-Senteret har ved en rekke anledninger påpekt at dagens utlendingslov, herunder også de nylige foreslåtte innstrammingsforslagene, svekker kvinners rettssikkerhet og diskrimineringsvern, og skaper et forsterket skille mellom kvinner og menn, og mellom minoritets- og majoritetsbefolkningen. Dette kommer eksempelvis spesielt tydelig til syne i botidskravet i utlendingsloven. Et krav som ble foreslått økt fra tre til fem år av regjeringen ved Justis- og beredskapsdepartementet i fjor.

MiRA-Senteret har uttrykt sterk motstand mot botidskravet for å søke opphold på selvstendig grunnlag, da vi mener at regelen er kvinneundertrykkende, diskriminerende og gir referansepersonen i Norge urettmessig mye makt. Det er flest kvinner og barn som kommer til Norge gjennom familiegjennomføring. For kvinner som kommer gjennom familiegjennomføring til Norge, betyr et botidskrav i praksis at kvinnene må bo med sin ektemann

(referansepersonen) i fem år, før hun kan søke opphold på selvstendig grunnlag. Kvinner som allerede i utgangpunktet er i risikozonen for å utsettes for vold i nær relasjon, blir satt i en betraktelig mer sårbar situasjon gjennom lovverket. Dette er, etter vår mening, en av vår tids største likestillingsutfordringer på strukturelt plan, som rammer kvinner med minoritetsbakgrunn uforholdsmessig hardt.

Når det nå foreslås en felles likestillings- og diskrimineringslov, etterspør MiRA-Senteret at nye loven også utreder hvilken lov som skal ha forrang for kvinner som også får sin oppholdssak behandlet gjennom utlendingsloven. Hvordan er sammenhengen mellom lovverkene, når det i den nye loven snakkes om sammensatt diskriminering? Bør ikke vernet mot sammensatt diskriminering også gjelde for den diskrimineringen som utspiller seg i utlendingsloven og som har store konsekvenser for likestilling i Norge? Hvor kan en søke beskyttelse dersom en ønsker å rapportere om diskriminerende praksis hos utlendingslovgivningen? Hvilken lov skal ha forrang i slike saker? MiRA-Senteret etterspør at disse punktene utredes i den nye diskrimineringsloven, og at de ulike lovverkene settes i bedre sammenheng med hverandre. Dette vil både være gunstig for lovgiver, men også for det sivile samfunn som rammes av diskriminering og ulikestilling – også i utlendingsloven.

Innvandrere, flyktninger og personer uten norsk statsborgerskap

I tilknytning til spørsmålet stilt ovenfor ”Hvilken lov skal ha forrang?”, er MiRA-Senteret også svært kritiske til departementets vurdering av at statsborgerskap ikke vil omfattes av samlekategorien. En samlekategori betyr at diskrimineringsvernet vil bero på en konkret vurdering i hver enkelt sak. Under punkt 6.5.4.5 Statsborgerskap, skriver departementet følgende:

”Statsborgerskap har nettopp til formål å skille mellom egne og andre statsborgere. Det ligger derfor i statsborgerskapets natur at det skal kunne brukes som et formelt grunnlag for forskjellsbehandling. Statsborgerskap må anses som et nøytralt og legitimt grunnlag for forskjellsbehandling som det ikke er knyttet stereotypier på samme måte som etnisitet”.

Med dagens situasjon hva gjelder ankomst av flyktninger som har et reelt behov for beskyttelse, og regjeringens forslag til en rekke innstrammingsforslag knyttet til asyl, oppholdstillatelse og statsborgerskap, vil en stor andel mennesker bli rammet av departementets vurdering om ikke å inkludere statsborgerskap i samlekategorien for vern mot diskriminering. Mange mennesker vil bli boende i Norge i mange år, før de eventuelt har innfridd alle kravene som skal til for å kunne søke om statsborgerskap. Ofte tar dette minst 7 år for å søke om norsk statsborgerskap, i tillegg til et års saksbehandlingstid og en lengre overgangsperiode for å frigi det gamle statsborgerskapet. Med regjeringens innstrammingsiltak vil det antagelig ta enda lenger tid å bli norsk statsborger, samtidig som at det blir vanskeligere for mange – spesielt for ikke EU/EØS-borgere. Bør ikke disse menneskene også sikres et vern mot diskriminering, i påvente av å bli norske statsborgere? Hva med nyankomne flyktninger med permanent oppholdstillatelse i Norge, men som ikke er

norske statsborgere? Hva med deres vern mot diskriminering? MiRA-Senteret anbefaler at dette problematiseres ytterligere i den nye diskrimineringsloven, og i større grad tilpasses den reelle situasjonen vi i dag står ovenfor når det gjelder innvandring til Norge. Personer uten norsk statsborgerskap har de samme pliktene som personer med norsk statsborgerskap, og bør da også ha samme rett til et effektivt vern mot diskriminering. MiRA-Senteret foreslår dermed at statsborgerskap omfattes av begrepet nasjonal opprinnelse i diskrimineringsloven om etnisitet.

Familieliv og personlige forhold

I det følgende vil MiRA-Senteret kommentere på punkt 4 *Saklig virkeområde: Bør loven forby diskriminering i familieliv og andre rent personlige forhold*. Her fremkommer det at et forbud mot diskriminering i familieliv og rent personlige forhold ikke vil kunne håndheves, verken av domstolene eller ombudet og nemnda, fordi slike saker blant annet byr på store bevismessige utfordringer. MiRA-Senteret er svært kritiske til at departementet i forslaget til ny diskrimineringslov, foreslår å unnta familieliv og personlige forhold fra dagens virkeområde på alle grunnlag. Det er flere årsaker til at MiRA-Senteret er kritiske til dette. Den fremste og mest åpenbare grunnen er at diskriminerende praksiser også skjer innad i familien og i personlige relasjoner. Vold i nære relasjoner er blant de mest alvorlige formene for slik type diskriminering, som enhver person har behov for beskyttelse mot. MiRA-Senteret stiller seg i den forbindelse bak LDOs uttalelse om at en helhetlig diskrimineringslov som inkluderer familieliv og personlige forhold, sender et viktig og tydelige signal til lovgiver om at diskriminering også på dette området er uakseptabelt.

MiRA-Senteret jobber systematisk for å forebygge vold i nære relasjoner i et minoritetsperspektiv. Kvinner og unge jenter med minoritetsbakgrunn er spesielt i risikozonen for å utsettes for vold, og trenger derfor et godt beskyttelsesvern mot denne alvorlige formen for diskriminering som får svært langvarige konsekvenser for personer som utsettes. MiRA-Senteret vil i den forbindelse også bemerke at mange kvinner som har vært utsatt for vold i nære relasjoner, opplever å bli diskriminert av offentlige hjelpeinstanser når de ikke tar deres situasjon på alvor. Å inkludere familieliv og personlige forhold i den nye diskrimineringsloven, vil være et viktig steg på veien til å gi voldsutsatte kvinner et styrket vern mot diskriminering.

Om aktivitets- og redegjørelsesplikten

I høringsforslaget under punkt 9, foreslås det bestemmelsen om aktivitetsplikten fjernes for bedrifter med mindre enn 50 ansatte. Dette begrunnes med at bedrifter under 50 ansatte har en lite formalisert styringsstruktur og i liten grad baserer sin personalpolitikk på skriftlige nedfellede retningslinjer og politikk. MiRA-Senteret oppfordrer departementet til å revurdere forslaget om å fjerne aktivitetsplikten da dette er et effektivt tiltak for fremme likestilling og hindre at offentlige virksomheter systematisk diskriminerer enkelte grupper. MiRA-Senteret vil i den forbindelse anbefale at aktivitetsplikten blir stående slik det fremgår i dagens lovverk, og at den bør gjelde for alle bedrifter med over 20 ansatte.

Departementet foreslår også å fjerne redegjørelsesplikten. Redegjørelsesplikten er et viktig verktøy for å kartlegge faktisk status når det gjelder kjønnslikestilling i ulike virksomheter, og hvilke tiltak som er iverksatt for å oppfylle aktivitetsplikten. FNs rasediskrimineringskomité har tidligere bedt norske myndigheter om å følge opp aktivitets- og rapporteringsplikt blant arbeidsgivere. Aktivitets- og rapporteringsplikten er viktige tiltak for en mer likestilt og rettferdig rekrutteringsprosess, og for å kunne pålegge sanksjoner til arbeidsgivere som ikke opprettholder denne plikten. Fremfor å fjerne aktivitets- og redegjørelsesplikten, vil vi anbefale heller å utvide den til å inkludere informasjon om diskriminering på bakgrunn av kombinasjonen av kjønn og etnisitet. På den måten kan vi også bedre sikre tilgjengelig statistikk om omfanget av sammensatt diskriminering, som det også i punkt 6.5.5 i høringsnotatet er foreslått et forbud mot.

Aktivitets- og redegjørelsesplikten er nemlig viktig for å avdekke strukturell diskriminering som rammer personer på individnivå. Uten redegjørelsesplikten vil det bli betraktelig vanskeligere å kunne gi sanksjoner til virksomheter som ikke opprettholder god skikk hva gjelder likestilling og antidiskriminering.

MiRA-Senteret er også kritiske til at formålsparagrafens spesifikke formulering om at ”loven tar særlig sikte på å bedre kvinners stilling”, foreslås fjernet i den nye diskrimineringsloven. Vi stiller oss bak CEDAW-komiteen som er negative til den økende tendensen til kjønnsnøytralitet i politikk og lovverk.

Vern mot diskriminering på grunn av graviditet

MiRA-Senteret er positive til at departementets tydeliggjøring når det gjelder vern mot diskriminering på grunn av graviditet og foreldrepermisjon, men vi etterlyser at departementet presiserer at vernet også gjelder for kvinner som deltar i introduksjonsprogram og øvrige arbeidsrettede tiltak. Flere kvinner har søkt råd og veiledning hos MiRA-Senteret fordi de har mistet introduksjonsstøtten på grunn av graviditet. I introduksjonsloven, herunder forskriften om fravær og permisjon ved nyankomne innvandreres deltakelse i introduksjonsordningen kapittel 2 og 3, fremkommer det at den enkelte deltaker har rett til å beholde introduksjonsstøtten selv om vedkommende har uteblitt fra deltakelse i introduksjonsprogram. Fraværet må dog skyldes sykdom eller skade. Det fremkommer dermed ikke noe fritak eller vern dersom du blir gravid under introduksjonsprogrammet. Dette forsterker nødvendigheten av et styrket vern mot diskriminering på grunn av graviditet for kvinner ved introduksjonsprogram. Dette bør fremkomme eksplisitt i den nye diskrimineringsloven for at departementets ambisjon om å styrke vernet mot diskriminering ved graviditet, faktisk skal være reell for alle kvinner i Norge.

Diskriminering på grunnlag av etnisitet

I departementets høringsforslag er imidlertid ikke hudfarge inkludert som eget diskrimineringsgrunnlag i den nye diskrimineringsloven, men heller satt i en parentes etter etnisitet i de opplistede grunnlagene i § 6. MiRA-Senteret mener dette er problematisk da det undergraver den høye forekomsten av utfordringer knyttet til rasisme i Norge i dag. FNs

rasediskrimineringskomité (CERD) har etterlyst effektivisering av politiske tiltak for å bekjempe og avdekke rasisme i det norske samfunn. Blant annet er det i den forbindelse foreslått å innføre begrepet "rase" i diskrimineringslovgivningen. Ved å definere hudfarge som et eget diskrimineringsgrunnlag i den nye loven, vil det bli enklere for lovgiver å håndheve diskrimineringsvernet i tilfeller hvor diskriminering er basert på rasisme, fremfor at diskriminering basert på hudfarge pakkes inn i etnisitet. Etnisitet er et vidt og komplisert begrep, og ikke nødvendigvis dekkende for å kunne avdekke og bekjempe diskriminering basert på rasisme.

MiRA-Senteret anbefaler samtidig, i likhet med LDO, at språk inkluderes i diskrimineringsgrunnlaget etnisitet. Mange kvinner som oppsøker MiRA-Senteret for råd - og veiledning i saker knyttet til arbeidslivet, forteller rystende historier om tilfeller av diskriminering på grunn av språk. En av kvinnene hadde over en lengre periode vært på praksisplass fordi hun fikk lovord om at det kunne bli aktuelt med en ansettelse. Kvinnen valgte derfor å bli, for etter hvert å kunne søke på stillingen. Da endelig stillingen ble utlyst, var det en annen person med mindre erfaring som fikk jobben. Kvinnen ble fortalt at hun ikke fikk tilbud om stillingen på grunn av sine språkferdigheter, men at hun kunne fortsette å bli værende på praksisplass. Med dette sendte arbeidsgiver tydelig signaler om at kvinnens språkferdigheter var tilstrekkelig for å bistå bedriften med billig arbeidskraft, men ikke tilstrekkelig gode nok til en ansettelse med reelle lønnsytelser og rettigheter. Kvinnen utførte akkurat de samme oppgavene på praksisplass, som den nyansatte nå hadde blitt ansatt til å utføre.

MiRA-Senteret mener det bør slås hardt ned på denne typen diskriminering. Slik lovforslaget fremstår nå, kommer arbeidsgivere billig unna med å diskriminere minoritetskvinner på arbeidsmarkedet. Det betyr at lovverket faktisk åpner opp for at arbeidsgivere kan gjemme seg bak begrunnelser om manglende språkferdigheter til tross for at dette i mange tilfeller ikke er reelt. Eksempelet ovenfor viser også hvilke barrierer kvinner med minoritetsbakgrunn står ovenfor når det gjelder reell tilgang til arbeidslivet, og hvordan sammensatt diskriminering mot minoritetskvinner skjer i praksis. Å inkludere språk i diskrimineringsgrunnlaget etnisitet, kan i så måte bidra til å sende tydelig signaler til arbeidsgivere og det øvrige samfunnet om at forskjellsbehandling på grunn av språk ikke aksepteres.

Aldersdiskriminering

MiRA-Senteret synes det er betenkelig at det i høringsforslaget ikke er foreslått å utvide aldersdiskriminering til å gjelde alle samfunnsområder. Regjeringen begrunner dette med manglende kjennskap til de administrative og økonomiske kostnadene ved et forbud mot aldersdiskriminering utenfor arbeidslivet. Aldersdiskriminering rammer bredt, både unge og eldre. MiRA-Senteret mener derfor at de samfunnsøkonomiske kostnadene av aldersdiskriminering er irrelevant, dersom målet er reell likestilling og like muligheter til et effektivt diskrimineringsvern for alle.

Om kjønnsbalanse i offentlige utvalg

Når det gjelder kjønnsbalanse i offentlige utvalg, herunder punkt 9.3 i høringsforslaget foreslår departementet å klargjøre ordlyden i lovens unntaksadgang, slik at den bringes mer i samsvar med gjeldende praksis, heter det. Departementet foreslår dermed at det kan gis dispensasjon fra kravet om kjønnsbalanse «dersom det ikke har latt seg gjøre å finne et tilstrekkelig antall kvalifiserte medlemmer av begge kjønn».

MiRA-Senteret mener at det i den nye loven bør komme klarere frem hvordan representasjon av minoritetskvinner i offentlige utvalg m.v. skal sikres. Kvotering av både kvinner og menn med minoritetsbakgrunn er et viktig initiativ for å bedre disse gruppenes deltagelse i det offentlige Norge. Det er også et viktig insitament for motarbeidelse av negativ diskriminering av personer med likeverdig kompetanse, som på grunn av fordommene i det norske samfunnet mot deres etniske bakgrunn eller hudfarge forhindres fra fullt ut å ta i bruk sine ressurser.

Vern mot forskjellsbehandling av foretak

MiRA-Senteret er kritiske til departementets forslag under punkt 5.3 om at en samlet diskrimineringslov bare skal verne fysiske personer, og ikke juridiske personer (foretak, for eksempel virksomheter og foreninger). Vi mener at foretak kan ha et behov for å påberope seg diskrimineringsvernet på selvstendig grunnlag, ved forskjellsbehandling på grunn av forhold som nevnt i lovens diskrimineringsgrunnlag; blant annet etnisitet, religion, funksjonsnedsettelse og kjønn, men også på grunnlag av politiske standpunkt. Slik diskriminering kan komme til uttrykk gjennom avslag på søknader om støtte, leie av lokaler eller annet. Dette kan få alvorlige konsekvenser for foretaket. En felles diskrimineringslov bør derfor tydeligere signalisere at slik forskjellsbehandling er ulovlig, og dermed inkludere juridiske personer til å omfattes av diskrimineringsvernet.

Et effektivt håndhevingsapparat

For å forebygge og bekjempe ulikestilling og diskriminering i Norge, er det nødvendig med et effektivt håndhevingsapparat med sanksjonsmuligheter. MiRA-Senteret er positive til at regjeringen nå har igangsatt en utredning om muligheten for å tildele Likestillings- og diskrimineringsnemnda kompetanse til å ilegge sanksjoner i form av oppreisning ved påbrudd på diskrimineringslovgivningen. I den forbindelse vil det også være avgjørende at reglene i den nye diskrimineringsloven gjøres godt kjent, både blant lovgivere men også det sivile samfunn som rammes av ulikestillingen. MiRA-Senteret etterlyser dermed en tydeligere strategi for å styrke frivillige organisasjoners viktige rolle i å gi systematisk rettighetsinformasjon og veiledning til enkeltpersoner når det gjelder tilfeller av brudd på diskrimineringsloven.

Oppsummering av MiRA-Senterets innspill:

- Den nye diskrimineringsloven bør i større grad settes i sammenheng med andre lover som for eksempel utlendingsloven, og det må komme tydeligere frem hvilken lov som skal ha forrang i ulike saker.
- Diskrimineringsvernet bør også gjelde for nyankomne flyktninger og personer uten norsk statsborgerskap. Statsborgerskap bør dermed omfattes av begrepet nasjonal opprinnelse i diskrimineringsloven om etnisitet.
- Familieliv og personlige forhold bør inkluderes i lovens virkeområde på alle grunnlag.
- Det bør i den nye loven fremgå hvordan departementet vil sikre voldsutsatte kvinners vern mot diskriminering i møte med hjelpeapparatet.
- Aktivitets- og redegjøringsplikten bør styrkes fremfor å fjernes. MiRA-Senteret anbefaler at bestemmelsen om aktivitetsplikten gjelder for alle bedrifter med over 20 ansatte, og at redegjøringsplikten utvides til å inkludere informasjon om diskriminering på bakgrunn av kombinasjonen av kjønn og etnisitet. Dette vil bidra til å forebygge og avdekke sammensatt diskriminering i større grad.
- Formuleringen i formålsparagrafen ”loven tar sikte på å bedre kvinners stilling”, bør beholdes.
- Diskriminering på grunn av hudfarge bør defineres som et eget diskrimineringsgrunnlag, fremfor å bli satt i en parentes bak etnisitet.
- MiRA-Senteret anbefaler at diskriminering på grunn av språk omfattes av diskrimineringsgrunnlaget etnisitet.
- MiRA-Senteret anbefaler at det i lovforslaget presiseres at det styrkede vernet mot diskriminering av gravide også gjelder for kvinner ved introduksjonsprogram og øvrige arbeidsrettede tiltak.
- Alder bør inkluderes som et eget diskrimineringsgrunnlag.
- MiRA-Senteret anbefaler at det i den nye loven tydeliggjøres hvordan representasjon av minoritetskvinner i offentlige utvalg m.v. skal sikres, i tillegg til kjønnsbalanse.
- Juridiske grupper (foretak, virksomheter) bør omfattes av diskrimineringsvernet.
- MiRA-Senteret etterlyser en langsiktig strategi for å styrke frivillige organisasjoners viktige rolle å gi systematisk rettighetsinformasjon, og veiledning til enkeltpersoner når det gjelder tilfeller av brudd på diskrimineringsloven.

MiRA-Senteret takker for muligheten til å komme med høringsuttalelse, og vi håper at departementet tar hensyn til våre anbefalinger om å styrke minoritetskvinnens vern mot diskriminering og ulikestilling.

Med vennlig hilsen

MiRA-Senteret

Fakhra Salim

Leder

Gro Elisabeth Høye Kvigne
Adm. ansvarlig